

Ο ΔΥΤΡΩΜΟΣ

ΣΥΜΒΟΛΟ

Ἔχουμε τόσα πράματα νὰ εἰποῦμε
τάχα θὰ προφτάσουμε ἴσαμ' αἴριο;

(Παλιὰ φράση)

....Ἦ Χαριανγὴ.

Ἄπ' τὸν ἴσκιο πᾶει νὰ βγεῖ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ βυλτονέρια
Ρόδα φέρτε στὴ πιανέρια.
Κι' ὅλοι μας ν' ἀκαρτεράμε
Μὴν καὶ φάνη ἡ Χαριανγὴ
Καὶ νὰ λαχταράμε.
(Ἄπ' τὸν ἴσκιο μὴν καὶ φάνη
Μὲ τ' ἀνθοστεφάνι...)

Οἱ μαννιάδες στὰ παιδιὰ
Νῦν τοὺς λένε: ἡ Χαριανγὴ
Καὶ νὰ λένε: ἡ Χαριανγὴ.
Καὶ φέρνει τὰ γλυκαηδόνια
Καὶ τίς δροσές
Καὶ τὰ ρόδια,
Τ' ἀμύραντα λουλούδια.
Καὶ φέρνει τίς καλές δροσές
Τὰ Ἐδὲμ καὶ τ' ἀγγελούδια

(Τ' ἄσπρα Ἐδὲμ καὶ τὰ γαλανὰ ἀγγελούδια...)
Φέρνει τὸν ἄσπρον Κρίνο
Τὸν ἀμάρντον
Καὶ τ' ὀλόσπρο τὸ Τριαντάφυλλο
Τ' ἀμάρντον.

....Ἦ Χαριανγὴ.

Ἄπ' τὸν ἴσκιο πᾶει νὰ βγεῖ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ βυλτονέρια.
Φῶς γιομάτοι νῆημιασεν,
Φῶς γιομάτοι—καὶ τὸ μάτι
μας νὰ φέγγει—Φῶς γιομάτοι...
(Κ' οἱ μαννιάδες στὰ παιδιὰ
Νῦν τοὺς λένε: ἡ Χαριανγὴ
Καὶ νὰ λένε: ἡ Χαριανγὴ...
Καὶ φέρνει τὰ μοσκολούλουδα
καὶ τὰ ρόδια—κ' εἶναι σάμπως
Τὸ πέλαο ρόδια νὰ ζωστεῖ
Ρόδια κι' ὁ πλατὺς ὁ κάμπος.
Καὶ φέρνει καὶ τὰ γλυκαηδόνια
Καὶ τίς καλές δροσές,
Τὰ Ἐδὲμ καὶ τ' ἀγγελούδια

(Τ' ἄσπρα Ἐδὲμ καὶ τὰ γαλανὰ ἀγγελούδια ..)

Καὶ γινόμεσεν οἱ Ἀρχόντοι
Κ' οἱ Βασιλιάδες κ' οἱ Δεσπότες,
Ὡς με τὸ Θεὸν οἱ Ἀρχόντοι
Καὶ πλὴν πέρα κι' ἀπὸ καὶ.

(—Μὰ ὡς τὰ τότες, ὡς τὰ τότες,
Θλίψη, δάκρυο, Προσευχή...)

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (*)

Ἦ ΓΡΙΑ. Παιδί μου, τί νὰ σοῦ πῶ; Σὰν κατέ-
βαινα τάντικρινὸ βουνὸ ξαπλώθηκα στὴν ὄξεια ἀπὸ
κάτου νὰ ξαποστάσω· ἀπάνου εἶχε ἡ πετροπέρδικα τὴ
φωλιά της κ' ἐπειδὴ της κ' εἶτανε νύχτα δὲ μὲ πῆρε
τὸ μάτι της. Ἀπὸ κείνη τᾶκουσα τοῦτα ποὺ θὰ πῶ.
Ἐλεγε ἕνα της πουλάκι. «Ἐπέρασες μάννα ἀπὸ τὸ πα-
λάτι; Ἐπέρασας. Τί κάνει ὁ βασιλιάς μας; Χειρότερο,
παιδί μου, δὲ θὰν τὴ γλυτόσει. Σῶπα, μάννα. Ναί
παιδί μου, λυπᾶσαι; Ναί, μάννα, καλῆτερα ποῦ λέει
ὁ λόγος νὰ πάου ἐγὼ παρὰ ἐκεῖνος. Δάγκασε τὴ
γλώσσα σου, παιδί μου, εἶπε τρομασμένη ἡ πετρο-
πέρδικα, ἂν σᾶκουγε κανεὶς... Συνορά τοῦ κεφαλιοῦ
μου, γιατί μονάχα μὲ τὸ αἷμα σου θὰ γίνει καλὴ ὁ
βασιλιάς». Καὶ τὸ πουλάκι, ποῦ λέτε, τρόμαξε τότες
καὶ χώθηκε στὰ φτερά της μάννας του. Δὲν ἤξερα,
παλικάρια, ποῦ λέτε, γιὰ ποιόνε βασιλιά ὅλεγαν. Νά,
τὸ ἀληθινὸ γιαντρίκι... Ἄς πᾶει ἕνας σας νὰ τὸ φέρει...

ΟΛΟΙ (μὲ προθυμία). Ποῦναι, γριά;

Ἦ ΓΡΙΑ. Πίσω ἀπὸ τάντικρινὸ βουνό· στὴν τσί-
μα τοῦ βράχου εἶναι τὸ δέντρο καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ
κλωναριοῦ εἶναι ἡ φωλιά της πετροπέρδικας. Δὲ βα-
στάει καλὰ τὸ βάρος ἐνὸς ἄθροπου· μὰ ὅποιος θέλει
τὴ ζωὴ τοῦ βασιλιᾶ του ἂς θυσιάσει τὴ ζωὴ του,
γιατὶ ἂν πέσει, καὶ θὰ πέσει, δὲ γλυτόνει!... (οἱ στρα-
τιῶτες σωπαίνουν). Δὲν τὴν ἀποφασίζει κανεὶς: Τὸ
ξέρω...

Ο Γ'. Τί ψέματα μᾶς κοπανᾶς, γριά, τόσην ὥρα...

Ἦ ΓΡΙΑ. Θὰ πάω νὰν τὸ πῶ στὸ παλάτι νὰ
στείλουν ἕνανε. Γιὰ τὸ χατίρι τοῦ βασιλιᾶ ἂς θυσια-
στεῖ ἕνας.

Ο ΣΚΟΠΟΣ. Σωστὰ!

Ἦ ΓΡΙΑ. Μόνο νὰ μὴν εἶσαι ἐστὶ ἐκεῖνος...

Ο ΣΚΟΠΟΣ. Ἐγώ;

Ἦ ΓΡΙΑ. Νάσκε! ὅπως κ' ἡ ἀφεντιά του κ' ἡ
ἀφεντιά του... (δείχνει τοὺς ἀλλουνοὺς). Γιατὶ ποῦ ξέ-
ρει κανεὶς σὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ λάχει ὁ θάνατος... (οἱ
στρατιῶτες κοιτάζονται μεταξύ τους).

Ο Β'. Γριά, λές ψέματα...

Ἦ ΓΡΙΑ. Νὰ μὴ χερῶ τὰ μάτια μου...

Ο Α'. (στοὺς ἄλλους). Ἀκοῦς τὴν ψέφτρα...

Ο Γ'. Παλουκομένη γριά, μὲ τὰ ψέματά σου...

Ο ΣΚΟΠΟΣ. Ὁξω ἀπὸ δῶ, ψέφτρα!...

Ο Β'. Χάσου ἀπὸ καὶ πούρθε, γριά στρίγγλα...

(τὴ σπρώχνουν· ἡ γριά παίρνει τὸ σιδάκι της καὶ τὸ
ραβδί της).

(*) Κοίταξε ἀριθ. 443, 444 445, καὶ 446.

Ἡ ΓΡΙΑ (κοιτάζοντας ψηλὰ στὸ παλάτι). Σὲ κείνη τὴν κάμερα τὴ φωτισμένη τὸν παραστέκουνε. Φτωχὲ βασιλιά!... (κινάει νὰ φύγει).

Ὁ Γ'. (κοιτάζοντας τοὺς ἄλλους). Νὰ μᾶς πει φέματ'...

Ὁ Α'. Ἀπὸ λαδικὸ τί περιμένεις;

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Ἄ δὲν εἶτανε γυναικία θὰν τῆς τὴ φούρνισα...

Ὁ Β'. (κουνιώνοντας τὸ κεφάλι κάμποση ὥρα). Ἄς εἶναι!...

Ἡ ΓΡΙΑ (ἀπὸ τὸ βάθος δυνατὰ). Θέλω νὰ μῶ στὸ παλάτι. Ξέρω τὸ γιαντρικὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά!... (Θέλω νὰ μῶ στὸ παλάτι· οἱ στρατιῶτες τὰ χάνουν).

Ὁ Β'. Σκασμὸς, γριὰ στρίγγλα!...

Ἡ ΓΡΙΑ (δυνατὰ). Θέλω νὰ μῶ στὸ παλάτι.

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρὲ τρέχτε βουλόστε τῆς τὸ στόμα...

Ἡ ΓΡΙΑ (τὸ ἴδιο). Ξέρω τὸ γιαντρικὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά!...

Ὁ Γ'. (τρέχοντας ἀπάνου τῆς). Θὰ σκάσεις, πανούκλα!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Ξέρω τὸ γιαντρικὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά!...

ΟΛΟΙ, ΕΧΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ, ΚΑΤ' ΑΠΑΝΟΥ. Σκάσε, παλιόστριγγλα!...

Ἡ ΓΡΙΑ (δυνατὰ). Βαράτε βαράτε... (σκουίζει· ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ φαίνεται τὸ κεφάλι τοῦ ἀξιωματικοῦ).

Ὁ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Τί τρέχει;

Ὁ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (ὁ ἓνας ἀπάνου στὸν ἄλλο). Μιὰ γριὰ σκούζει... μιὰ στρίγγλα!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Ξέρω τὸ γιαντρικὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά!...

Ὁ Α'. Τὴν φέφτρα!..

Ὁ Β'. Καθόμαστε καὶ τὴν ἀκούμε!...

Ὁ Γ'. (μυστικά). Σούτ', μωρὴ πανούκλα!...

Ὁ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ (δυνατὰ). Στὴ θέση σας ἐσεῖς· (οἱ στρατιῶτες ἔρχονται στὴ θέση τοὺς· στὴ γριὰ). Ἐμπὰ μέσα ἐσύ (τῆς ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τὴ μπαίνει μέσα).

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ (ἀφοῦ κοιτάχτηκαν κάμποσά)...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Καὶ τώρα;

Ὁ Γ'. Ὅποιον πάρει· ὁ θάνατος· (ἀκούγεται τὸ τραγούδι).

Ποῦναι τὸ δέντρο τὸ λιγνὸ
πού κ' ἦ Ἀνεράϊδα τὸ λιγάει;
γύρο μας σίφουνις φυσάει·
ποιὰ μάννα εἶδε τὸνεῖρο
πὼς τὸ παιδί τῆς στὸν ἀφρὸ
τῆς θάλασσας βουλιάει καὶ πάει!...

Ὁ Β'. Ἄτιμε μάγε!...

ΚΑΜΕΡΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ (*)

Οἱ Ἀβλικοὶ κάθονται συλλοησμένοι ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμερα παραστέκουνε τὸ βασιλιά. Ὁ φίλος τοῦ Β'. κοντὰ στὸ παράθυρο σκεπτικός.

Σὲ λίγο ΕΝΑΣ. Ἀμοιρὴ χώρα!...

ΑΛΛΟΣ. Ἀμοιρὴ ζωὴ... (σιωπὴ ἀρχετή).

ΤΡΙΤΟΣ (ξάφνου δυνατὰ). Ἀχ!... (οἱ ἄλλοι κοιτάζουν). Ἀχ! (κουνάει λίγο τὸ κεφάλι του καὶ χτυπάει τὰ χέρια του ἀπελπιστικά).

ΤΕΤΑΡΤΟΣ. Συνορά μας!... (βγαίνει τὸ μαντήλι του καὶ σφουγγίζει τὰ μάτια του. Ὅλοι κάνουν πιὰ παρόμοια. Ὁ φίλος στὸ παράθυρο ἀρχίζει τὰ κλάματα).

Ὁ Β'. Ποιὸς θεὸς μᾶς καταράστηκε!... (οἱ ἄλλοι τὸν κοιτάζουν).

Ὁ Γ'. Ἀχ!... (ἔρχεται κοντὰ στὴν πόρτα τῆς διπλανῆς κάμερας καὶ ἀκρονοιάζεται κάμποση ὥρα. Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βγαίνει ἓνας γιαντρός).

ΟΛΟΙ. Γιαντρέ, γιαντρέ, πῶς εἶναι!...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (κουνιώνοντας τὸ κεφάλι του). Ὡς τὸ αἷμα τοῦκαμε καλὸ...

Ὁ Β'. (πέφτοντας στὸ ντιβάνι). Καμάρι μου! Βασιλιά μου (βυθίζεται σὲ λυγμούς).

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Πρέπει νὰ τοῦ κάμουμε ζεστὸ λουτρό μὲ γάλα... Ἐτοιμάστε το, εἶπε ὁ Βεζίρης!...

ΟΛΟΙ (μὲ προθυμιά). Ἀμέσως, ἀμέσως!... (τρέχουν ποῖος πρῶτος· βγαίνει ὁ Γ'. ὁ γιαντρός ξανμπαίνει στὴν κάμερα).

Ὁ Δ'. (ἀπὸ τὸ ντιβάνι). Μονάκριβο βλαστάρη μας πού θὰ μᾶς ἀφήσεις;... (μπαίνει ἓνας ἀξιωματικός).

Ὁ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Ὁ Βεζίρης;

Ὁ Α'. Τί θέλεις;

Ὁ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Μιὰ γριὰ λέει, ξέρεῖ τὸ γιαντρικὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά καὶ θέλει νὰ ἴδῃ τὸ βεζίρη.

(*) Σημ. τοῦ ἐκδότη. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀρχινάει στὸ χερόγραφο μὲ τούτα τὰ λόγια, ποῦναι σθησιμένα μὲ σταυρωτὲς γραμμές.

ΕΝΑΣ ΑΒΑΙΚΟΣ. Ἀὲν τὸλπιζε κανένας, ἀδερφέ.

ΑΛΛΟΣ. Σωστά. Μὰ κείνος ὁ παλαβὸς πού τὰ εἶρε, νὰ μὴν πεῖ μαθὲς τίποτις...

ΑΛΛΟΣ. Τί νὰ σοῦ κάνει κι ἀφτός; Μπορεῖς νὰ ξηγῇσεις ἐστὶ ἀφτὰ τὰ μυστήρια; Τί νὰ σοῦ πεῖ; Πολλὰ μ' ἐμαθε ἡ σπουδὴ μου, περσότερα τὰ χρόνια μου, μὰ στέκεται ἀδύνατο νὰ νιώσω τί τρέχει σ' ἀφτὴ τὴν περίσταση...

ΑΛΛΟΣ (κουνιώνοντας τοὺς ὤμους του). Δὲ θέλει θεολογία!...

ΑΛΛΟΣ. Ἄν μπορούσα νὰ ὑπόθετα κὲγώ πὼς κρύβεται μαγεία στὴ μέση, καλὸ...

Ὁ Β'. Καὶ τί μπορεῖς νὰ ὑποθέσεις ἐσύ;

Ὁ Γ'. Τίποτα. Μὲ βασανίζει τὸ ζήτημα ὁλοένα...

‘Ο Β’. Τί γριά είν’ ἀφτή;
 ‘Ο Δ’. (σηκώνεται). Φέρετε τη λοιπόν γλήγορα.
 (μπαίνει καὶ ὁ Β’.)

‘Ο Β’. Τὸ διατάξα. (ὁ ἀξιωματικός βγαίνει).
 ‘Ο Α’. (πρὸ φίλο). ‘Ε, σὺ...κουνήσου κ’ ἐσὺ λίγο.
 ‘Εμπα μέσα νὰ εἰδοποιήσεις τὸ βεζίρη ἐσὺ...
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ μπαίνει στὴν ἄλλη κάμερα).
 ‘Ο Γ’. (κοιτάζοντάς τον). Τὸ φόρωμα νὰ μὴ
 λείπει.

‘Ο Δ’. Δὲν τὰ καταλαβαίνω ἀφτά, ἀδερφέ.
 ‘Ο Β’. Καὶ σὲ τέτιες ὥρες ἀκόμα ἢ προτίμηση
 νὰ μὴ λείπει.

‘Ο Α’. Τί νὰ κάμει κανεῖς, κι ἀπό.... (μπαίνει ὁ
 Βεζίρης μὲ τὸ φίλο).

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Τί τρέχει;
 ‘Ο Β’. Μιὰ γριὰ ζητάει νὰ σὲ ἴδῃ. Ξέρει, λέει,
 τὸ γιαντρίκὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά.

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Ποῦναι τη;
 ‘Ο Δ’. Θὰν τὴ φέρει ὁ ἀξιωματικός. Εἶναι κάτου.
 ‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Γρήγορα, γλήγορα λοιπόν... (ὅλοι
 πάλαι ποῖος πρῶτος νὰ βγῇ ὁ Β’. προλαβαίνει).

‘Ο Γ’. (μὲ σημεῖδια ἀπογνωστικά). Πῶς εἶναι
 τόρα, ἐξοχώτατε;

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Φρίκη!...φρίκη!.... Τὸν πνίγει ἡ
 ἀσφυξία (κλαίει ἀληθινά). Παιδάκι μου, ἀφέντη μου...

‘Ο Β’. (μπαινόντας). ‘Ερχεται (μπαίνει ἡ γριὰ
 κι ὁ ἀξιωματικός φαίνεται ὡς τὴν πόρτα πού τὴν ὀ-
 δηγεῖ).

‘Η ΓΡΙΑ. Προσκυνῶ σας.
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ (ἄξιωμα). ‘Η μάγισσα!...
 ΟΛΟΙ. ‘Η μάγισσα!...
 ‘Η ΓΡΙΑ. Ποιὸς εἶναι; (βλέποντας τὸ φίλο). ‘Η
 ἀφεντιά του; Εἶμαι ἡ μάγισσα; καὶ τί κακὸ εἶδε ἀπὸ
 τὴ μάγισσα; ‘Αν βρισκεται ἐκεῖ ἡ μάγισσα δὲν τὸν
 ἀφησε;

‘Ο ΦΙΛΟΣ. ‘Η μάγισσα τοῦ ‘Αρχιγανου!...
 ‘Η ΓΡΙΑ. Βεζίρη μου, ὁ ‘Αρχιγανος καὶ πάλε
 θὰν τὸ σώσει τὸ βασιλόπουλο, ὅπως ἔσωσε καὶ μένα.
 ΟΛΟΙ. ‘Ο ‘Αρχιγανος;
 ‘Η ΓΡΙΑ. Νάσκε! νάσκε...
 ‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ (πού συνῆρθε). ‘Αφτὸ ἤρθε νὰ μάς
 πεῖς, γριὰ; ἀφτὸ εἶναι τὸ γιαντρίκὸ σου;... (ἀγριεμένα
 κομῆτι).

(‘Ακολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

‘Οσοι δὲ βροῦν δημόσια θέση ἢ ὑπαλληλία σὲ τράπεζα
 ἢ σ’ ἐφημερίδα ἐργασία πρόχειρη. ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦν-
 ται μὲ τὴ δύσκολη καθημερινὴ δουλειά, φεύγουν στὴν ‘Α-
 μερικὴ ὅπου τρέχει τὸ χρυσάφι στοὺς δρόμους! ‘Η τυχερὴ
 ἐργασία καὶ τὸ εὐκόλο κέρδος στὴν ‘Αμερικὴ βρίσκονται
 γιατί οἱ ‘Ελληνες δὲν πρέπει νὰ κοπιᾶζουν καὶ πάρα πο-
 λύ, εἶναι πολὺτιμα ὄντια.

ΙΔΑΣ

ΕΝΑ ΜΑΓΪΧΜΑ

‘Εχω ἓνα μικρὸ ἐξάδερφο· εἶναι δὲν εἶναι δυό-
 μισι-τρίω χρονῶ. Δὲν εἶναι καθόλου «χαριτωμένο ἀγ-
 γελοῦδι»· ἀπεναντίας μάλιστα φαίνεται πὺς θὰ γί-
 νει ἓνας μάγκας πρώτης. Τὰ μάβρα του μάτια εἶναι
 γεμάτα πονηριά· κι ὅταν κανέναν ξένος τοῦ μιλήσει
 μπροστά μας, ἀφίνει τὴ σεραπεῖδα του κατὰ μέρος
 καὶ τοῦ ρίχνει κάτι ματιές, χωρὶς ὅμως νὰ γυρίσει καὶ
 τὸ κεφάλι, στραβὰ-στραβὰ μὲ τὴν κόχη τοῦ μυιοῦ,
 σὰ νὰ θέλει νὰ τὸν ζυγίσει, νὰ καταλάβει τί λογῆς
 εἶναι ἀφτός, σὰ νὰ λέγει μέσα του: «Νὰ τὸν κάνω
 φίλο, ἢ ἄραγε καλύτερα θίῃναι νὰ μπήξω τίς φω-
 νές;» — Τὸν λένε ‘Αριστόδημο· μ’ ἂν τὸν ρωτήσεις
 πὺς τὸν λένε, «Τσόγγιμε» ἀπαντᾷ. ‘Ο ἄθρωπος ξέ-
 ρει μονάχα τὴν Κλητικὴ, πού τὸν φωνάζουνε «‘Αρι-
 στόδημε», μὰ πολλὲς φορὲς σοῦ κάνει καὶ τὴν ‘Ονο-
 μαστικὴ: «Πιὸς τῶκανε ἀφτό;» — ‘Ο Τσόγγιμε»,
 ὅπως ὅταν μὲ δεῖ φωνάζει: «Κόμι» («ἀκόμα», σὰ
 νὰ λέμε, γλήγορα), ἔρχεται ὁ Πόρος· ἀκοῖνε πού μὲ
 φωνάζουν «Φλῶρε», σκηματοῖζει λοιπόν ἀφτός ἀμέ-
 σως τὴν ὀνομαστικὴ καὶ καθὼς δὲ μπορεῖ νὰ πεῖ Φί-
 δός του «Πόρε» καὶ «Πόρες».

Καθὼς εἶμαι δάσκαλος μ’ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ καὶ
 μ’ ἐνδιαφέρο παρκακολουθῶ τὴ σιγανὴ πρόοδο πού
 κάνουν οἱ πιδ μικροὶ στὴ γλώσσῃ τους καὶ οἱ μεγα-
 λούτσικοι στὰ ἐγγλέζικα πού τοὺς μαθαίνω — Τὸν εἶ-
 χα λοιπόν τὸ φιλαράκο μου προχτὲς στὴν ἀγκυλιά μου
 καὶ χαῖδερόμυσταν. Πότε τοῦ ἔστριβα τ’ ἀφτί, πότε
 μοῦ τραβοῦσε τὸ μουστίκι. Μὲ μπάτσιζε κείνος μὲ τὸ
 χεράκι του ἔτσι στὰ χωρατὰ, τὸν γαργάλεβα γὼ στὴν
 κοιλίτσα του πού εἶναι φονισκωτὴ καὶ ξερὴ σὰν μι-
 κρὸ ταμπούρολο (ὁ ἐρίφης ποτὲ δὲν τὴν ἀφίνει ἄδειν),
 καὶ δός του γέλοια καὶ κλωτσιές — Τὸν ρωτοῦσα:
 «Καλὸς ἐν ὁ Τσόγγιμε;» ἡ ἀπάντησι «Καλένsh»,
 «Καλὴ ἐν ἡ μητέρα;» «Καλή». «‘Ησυχος ἐν ὁ Κῶ-
 τσος;» «‘Ησυχensh». Τὸν ρωτῶ «‘Η ‘Ελενίτσα;»
 Χωρὶς νὰ πολυσυλλογιστῶ, σὰ νὰ εἶχε βαρεθεῖ ἀφτὴ
 τὴν ἀνάρτησι «‘Ησυχensh» μοῦ λέγει, χωρὶς ἄλλο
 ξέροντας πὺς τὸ «ἡσυχος» εἶναι «τριγενὲς καὶ δικα-
 τήληκτον!» — ‘Εξυφνα μιὰ ἰδέα μοῖσχεται. Σὰ δά-
 σκαλος πού εἶμαι, εἶπα «‘Ας τοῦ κάνω καὶ λίγη
 γραμματικὴ νὰ δοῦμε τί ξέρει ὁ μάγκας». Τὸν γαρ-
 γάλεβα λοιπόν πάλι στὴν κοιλίτσα του γιὰ νὰ τὸν
 φέρω στὰ κέφια, τοῦ δίνω καὶ μιὰ ψυχὰ ἀμύγδαλο
 πού μοῦ βρίσκονταν στὴν τσέπη, καὶ ξαναρχίζω τὸ διά-
 λογο, στὴν ἀρχὴ ἀργά. «Καλὸς ὁ Τσόγγιμε;» «Κα-
 λένsh», «ὁ Κῶτσος;» «Καλένsh», «ὁ Δημητρός;»
 «‘Ατshalensh» (ἀτάσθαλος!), «ἡ μητέρα;» «Καλή».
 ‘Υστερα γληγορότερα ἀνακατέβοντας τὰ ἀρσενικὰ ὀ-